

[Nordqvist.]

før skitserede retningslinjer, gerne inden lovforslaget vedtages. Da lovforslaget imidlertid er et stort fremskridt for folkestyret, tiltræder hele den radikale gruppe regeringens initiativ, og vi tilsiger vor energiske medvirken til udvalgsarbejdet.

Poul Dam: De foregående ordførere har jo grundigt gjort rede for lovforslaget og for en række af de problemer, det er forbundet med, og derunder rejst så mange spørgsmål, at der forestår et stort og omfattende udvalgsarbejde, og der kan heri ligge en begrundelse for at gøre mit indlæg meget kort, så vi så hurtigt som muligt kan komme i gang med dette anstrengende udvalgsarbejde. Men jeg har dog enkelte bemærkninger, som jeg gerne vil gøre ved denne lejlighed.

Det er klart, at forslaget, hvis det gennemføres, som det her foreligger, vil være et fremskridt. Men jeg tror, at der er megen anledning til at tage et større skridt frem allerede nu. De begrænsninger, der findes i forskellige paragraffer i forslaget, er jo i virkeligheden ganske omfattende. Det er et meget stort antal af den slags sager, som netop er af interesse for en større offentlighed, sager, der peger fremad — planlægningssager, påtænkte foranstaltninger, påtænkt lovgivning og sådan noget — som undtages. Sager, hvor man ud fra et demokratisk synspunkt måtte mene, at en tidlig offentlig debat kunne være ganske overordentlig nyttig. Det er måske ikke mindst under den nuværende højtærede regering ønskeligt, at der kommer en levende debat, før et lovforslag ligger på folketingets bord, idet visse erfaringer synes at vise, at når lovforslaget først ligger her, har de nødvendige parter bundet sig så voldsomt, at en debat egentlig er temmelig frugtesløs, både en debat her i salen og en debat ude omkring. Nu sidder den nuværende regering naturligvis ikke evigt, men man kunne jo tænke sig at få en anden flertalsregering, og heller ikke den, synes jeg, skal have lov til at hemmeligholde vigtige fremtidsanliggender så længe, som dette lovforslag muliggør.

Hovedprincippet bag den større offentlighed må være dette, at der i enhver sag er en part, nemlig den offentlige mening, og at denne part bør sætte sig ind i så meget som overhovedet muligt. Jeg ved godt, at der i

den svenske ordning er en række mangler og svagheder. Jeg har dog indtrykket af, at den svenske presse interesserer sig for væsentlig mere end blot ansættelsessager, og at der også måske er en vis sanerende virkning i selve det, at der er den meget vidtgående kontrol.

Men i hvert fald er der i den svenske ordning ét moment, som forekommer mig meget vigtigt, nemlig dette, at sagernes eksistens ikke kan hemmeligholdes. Sådan som § 1 i forslaget er udformet, så drejer offentlighedsprincippet sig jo om sager, som i forvejen er kendt, og disse sager skal endog kunne identificeres meget nøje, for at man kan stille krav om at blive gjort bekendt med dokumenterne. Sager, som hemmeligholdes effektivt, kan altså ikke oplyses, de er ikke underkastet offentlighed, og det gør, at man måske ved mange lejligheder får kendskab til sagerne alt, alt for sent.

Der har været sagt forskellige ting om ansættelsessager, og også her forekommer det mig, at det offentlige interesse er mere omfattende, end det hidtil har været nævnt. Det er jo ikke alene de pågældende ansøgere, som har interesse i, at en stilling bliver besat rigtigt, men så vist også det offentlige, der skal betale, det offentlige, der må føre en kontrol med den korrekte upolitiske afgørelse af en ansættelsessag. Måske vil ansøgerne af en eller anden grund slet ikke rejse en sag, som burde rejses, og som offentligheden burde have mulighed for at få øje på.

Jeg tror altså, at man med rimelighed kunne gå væsentlig længere allerede nu, og jeg har forstået på flere af ordførerne, at dette ønske deles af repræsentanter for andre partier, og jeg ser derfor hen til et grundigt udvalgsarbejde, hvor vi virkelig får skaffet det fornødne materiale både til at bedømme bl. a. de svenske forhold, som har været nævnt, og til at bedømme, hvilke slags sager rent konkret de forskellige paragraffer drejer sig om, således at vi kan få et væsentligt fremskridt på dette område, når loven engang bliver færdig.

Kjær Rasmussen: Jeg hører til de ordførere, som synes, at det er et lidt underligt forslag, vi behandler her i øjeblikket. For mig fremtræder det i nogen grad som en sammenkogt ret med lige dele frygt og mod